

В екстаза на своите видения те са си вжобразявали подобнето на доброто бъдаще. По своите разбирания и политически убеждения най сетне Мицкевия свършва с католицизма.

Адам Мицкевич (1798-1855) е роден в деня на Рождество Христово по пжтя за Новогрудек. Заедно с Вржхлицки и Пушкина те образуват една триада на най-великите славянски поети. В студенските си години, впечатлителен по природа, той се намира под силното влияние на своя другар Зан; на католицизма той е бил предан от все душа; романтизма напълно съответствува на неговото настроение. През това време той написва своите балади и „Ода към младите“, която става морсилеза за неговите другари. Фантазията му се разраства в байроновски размах; патриотическото си чувство е вжплотил с мощ в своята „Гражина“ и в „Конрад Валенрод“. Сюжети за тези творения той взема из епохата на борбата на литовците и поляците с тевтянския рицарски орден. Тези произведения са характерни за „периода буря и натиск“ (Sturm und Drangperiode) Мицкевич в тях отстоява на светлия и чист дух на поета, По това време той става изгнаник.

Новосилцев го изпраща на изгнание в Русия. Тук се зараждат неговите пламенни „Кримски сонети“, написани с вжзточна топлина. Той става любимец на петроградското и московско общество, особено в литературните среди и в висшия свет. В 1829 г. той получава право да иде зад граница през Кронщад. Мицкевич минава през Дрезден за Италия. По пжтя той посещава Гете в Ваймар. В Карлсбад той е бил приет в семейството на известната пианистка Шимановска, чиято джщеря после му става жена. В Рим се увлича в джщерята на гордия граф Анквич Скарбка, когото той, увековечил в не симпатичната фигура Горешко в „Пан Тадеуш“

В полското вжзстание, което Мицкевич не удобрява, той не взел участие. Това събитие има джлбоко и решающе влияние на неговата сждба. На вжзвржщане за Полша той се научава, че вжзстанието е потушено.

Тогавата настава вторият период от негова живот — годините на изгнание. В Дрезден той намира поляците, отдадени на раздори и разделени на няколко партии; всяка от тия партии отдавала на другата вината за неуспеха на джржавния преврат. Тогавата се появяват „Книгите за полския народ и неговото изгнание“ написани в духа на вехтозаветните пророчества.

От това време е голямото творение на Мицкевич — „Dziady“ (Задушница) написано за няколко години; в него